

Sandu Frunză

Despre suferință

Suferința
Se rostește
la fel în toate limbile
Se trăiește
la fel în toate ființele

doar chipul zeului ce
o mângâie se poate revela
în alt fel

doar chipul omului
poate fi desfigurat sau
transfigurat
în felul său propriu
de lan de grâu
unduit de vânt
mângâiat de soare

Murim în trecut

Călători spre viitor fiind
Trăim mereu în trecut
Mereu simțim nevoia
de a ne reîntoarce
în locul privilegiat în care
ne-am simțit iubiți
E modul în care ne exersăm
să murim în trecut
sfidând în fiecare clipă
momentul final în care
viața își încheie socotelile
cu noi
Moment de instalare a păcii
pe care ne-am învățat
să îl percepem ca pe un război

Mirosind a bătrânețe, moartea

M-ai luat prin surprindere astăzi
Moarte
Pentru prima oară prezența ta
mirosea a bătrânețe
când mă priveai prin
pleoapele zăvorâte
ale tinerei care mă iubea
în anii uitați în urmă

Prin ochii ei te priveam
Și mai mult decât oricând
Chipul meu
nu mai semăna
cu chipul tău
Trupul ei de iasomie
nu se mai potrivea
Cu trupul tău
cu un miros despre care
nu știam
Mirosind a bătrânețe
Moarte

Așteptare

Te-aștept ca pe un tren
Într-o gară pustie
Nu îmi mai amintesc
mersul trenurilor
Nici acarul, nici împiegatul
nu mai sunt pe aici
Doar umbre fugare
locuind mintea mea
dau viață gării
De parcă de multă vreme
nici un tren pe aici
n-ar mai fi trecut
De parcă numai
întoarcerea mea
mai măsoară
Timpul care mă așteaptă
pe mine
ca pe un tren
într-o viață pustie

De când ai plecat

Desprinsă din mine
ca într-o moarte prematură
Ești partea plecată
care mă doare
cum îl doare pe lupul
ce cântă la lună
Înmormântați într-o
groapă de stele comună
O durere de membru fantomă
și în moarte
ne ține împreună

Fața ta moartă

a cuprins oglinda lumii
în care se uită curioși indiscreții
Toate se oglindesc
în moartea ta
ca într-o naștere funebră
menită să dea sens vieții

Deși pare un nemilos călău
Este atât de frumoasă moartea
când ia chipul tău